

Zmŕtvychvstanie, odpoveď na smútok

(spracované podľa katechézy Pápeža Leva XIV. z 22. októbra 2025)

Zmŕtvychvstanie je nevyčerpateľným prameňom meditácie a čím viac ho kontemplujeme, tým viac nás preniká úžas. Je explóziou života a radosti, ktorá úplne mení zmysel reality.

Práve táto zmena nás môže uzdraviť z choroby, ktorá je dnes veľmi rozšírená: zo smútku. Smútok je invazívny a rozšírený; je to pocit nestálosti, vratkosti, prináša zúfalstvo a napáda vnútro človeka až tak, že sa zdá, že je silnejší ako každý záchvev radosti.

Smútok okráda o zmysel života. Život sa stáva putovaním bez smeru a zmyslu a človek sa môže cítiť podobne, ako emauzskí učeníci. Sklamaní a ustráchaní odchádzajú z Jeruzalema, opúšťajú nádej, ktorú našli v Ježišovi. Ich príbeh nám ukazuje, že smútok prichádza do nášho života ako nezmyselný koniec únavnej cesty, ako deštrukcia toho, čo sa zdalo podstatným. Nádej zmizla, ničota sa zmocnila srdca. V okamihu sa všetko zrútilo.

V ich odchode z Jeruzalema vidíme paradox: táto ich smutná cesta návratu k obyčajnosti sa deje v ten istý deň, v ktorom Svetlo dokonalo paschálne víťazstvo. Tí dvaja sa obracajú chrbtom ku Golgote s jej hrozným obrazom kríža, ktorý stále majú pred očami a v srdci. Všetko sa zdá stratené. Chcú sa vrátiť k predošlému životu – dúfajúc, že nikto nespozná, že boli s Ježišom.

Vtedy k nim prichádza Ježiš, ktorého nespoznajú, pretože im smútok zahmlil pohľad a spôsobil, že zabudli na prísľub, ktorý im Majster dal opakovane: že bude zabitý a tretieho dňa vstane z mŕtvych. Keď sa Ježiš pýta, o čom sa rozprávajú, oni sa „zastavili zronení“ – toto prídavné meno v gréčtine napovedá, že „ich tvár vyžarovala paralýzu duše“.

Ježiš počúva, nechá ich vypovedať sklamanie a potom ich pokarhá: „*Vy nechápaví a ťarbaví srdcom uveriť všetko, čo hovorili proroci!*“ a znovu vysvetľuje Písma, čím v ich srdciach znovu rozpaľuje nádej.

Prijíma ich pozvanie k stolu a keď ho spoznajú pri lámaní chleba, zmizne im pred očami. Učenikom je zrazu všetko jasné: spoločné putovanie, mocné, ale nežné slovo, svetlo pravdy... Hneď sú zapálení radosťou až tak, že hneď vstanú a vrátia sa do Jeruzalema, aby sa o všetko podelili s ostatnými.

„*Pán naozaj vstal z mŕtvych!*“ V tomto „naozaj“ sa napĺňa istý cieľ našej ľudskej histórie. Ježiš nevstal slovami, ale skutkom, so svojím telom, ktoré nesie znaky umučenia, stálej pečate jeho lásky k nám. Víťazstvo života nie je márne slovo, ale konkrétny reálny fakt.

Nech je nečakaná radosť emauzských učeníkov sladkým napomenutím, keď sa naša cesta stane tvrdou. Zmŕtvychvstálý radikálne mení perspektívu, vlieva nádej, ktorá napĺňa prázdnotu vytvorenú smútkom. Zmŕtvychvstálý kráča s nami a pre nás po cestičkách srdca. Svedčí o porážke smrti, potvrdzuje víťazstvo života. Stále je v čo dúfať.

Uznat' vzkriesenie znamená zmeniť pohľad na svet: vrátiť sa do svetla, aby sme uznali Pravdu, ktorá nás spasila. Buďme denne bdeli vo veľkonočnom úžase Zmŕtvychvstaleho Krista. Iba On robí nemožné možným!